

istražujemo i stvaramo

odigrali igru "prepoznaj predmet". Vježbe koje smo opisali, namijenjene izvođenju u zatvorenoj prostoriji, ali svakako pokušajmo naviknuti djecu i na doživljavanje vanjskoga svijeta. Uputimo se u šumu i slušajmo njezinu priču, mirišimo livadne biljke i njihove gradske "rodakinje", hodajmo bosonogi po travi, blatu, barama... Priroda također daje be-

zbroj mogućnosti za otkrivanje naših perceptivnih sposobnosti.

Literatura:

1. Srebot R. i Menih K.: Putovanje u tišinu: Igre i vježbe

opuštanja za djecu od 4 do 12 godina, *Ostvarenje, Lekenik, 2003.*

2. Stacey, P.: Dječak koji je volio prozore, *Ostvarenje, Lekenik, 2005.*

3. Willis M. i Kindle Hodson V.: Otkrijte stil učenja vašeg djeteta, *Ostvarenje, Lekenik, 2004.*

Šumski vrtić

Ljerka Pukec, odgajateljica
Dječji vrtić Milana Sachsa
Zagreb

Plavokosi Luka u našu je skupinu došao u desetom mjesecu. Doveo ga je otac, koji je tijekom razdoblja prilagodbe s njim svakog jutra dolazio u sobu dnevnog boravka. Čitali su slikovnice o slonovima. Dječak je odbijao kontakt s odgajateljima i drugom djecom. Dok je otac razgovarao s njim, primijetila sam da je njegov govor slabo razvijen. Nakon razdoblja prilagodbe, u dogovoru s pedagoginjom, Lukinom tati je savjetovano da s dječakom posjeti logopedu.

Osim Luke imali smo u našoj skupini još nekoliko djece koja su imala problema s govorom. To nas je potaknulo na osmišljavanje aktivnosti i sadržaja kojima bismo mogli poticati razvoj govora. Naša skupina je mješovita, što znači da u njoj borave djeca uzrasta od 3 do 7 godina, da prolazimo kroz razdoblje prilagodbe, da se moramo izuzetno

potruditi kako bismo doprli do djece s obzirom na to da su različite dobi te stoga imaju i različite interese. Pokušavali smo razvoj govora unaprijediti kroz male motivacijske razgovore kao što su:

- Da imam čarobne role...
- U životu je važno...
- Ljubav je...
- Da mogu promijeniti...
- Dan iz snova.

Nekim pričama smo mijenjali kraj (Razbojnik sa žutom pjegom), a pisali smo i pisano ružnom početku. Ovakvi su razgovori djecu zabavljali samo nakratko, a primijetila sam i to da se u njim nisu uključivala sva djeca, često baš ona kojima su takvi sadržaji bili prvotno namijenjeni. Svako popodne prije spavanja djeca su me molila da im pročitam neku priču. Uvijek sam to rado činila jer

je svaka nova priča djelovala na bogaćenje njihova rječnika te tako neposredno i na razvoj govora. Osim toga, iz priča smo uvijek saznavali nešto novo o čemu smo mogli pričati. Jednoga dana, dok smo listali enciklopediju o životinjama, shvatila sam da mi je odgovor na moj problem čitavo vrijeme stajao "pred nosom". Iako su djeca iz moja skupine zbog različite dobi imala različite interese, jedno im je svima bilo zajedničko - svi su voljeli priče i životinje. Spajanjem te kombinacije nastala je naša mala priča - *Šumski vrtić*.

Bila je kasna jesen i pričali smo o tome kako se životinje pripremaju za zimu. Na stolu je bilo poslagano puno fotografija šumskih životinja. Dok smo pričali o vjevericama, Teo (5 g.) me je upitao: "A što rade male vjeverice kad velike skupljaju lješnjake za zimu?" Bila sam zatečena. Što da

istražujemo i stvaramo

mu odgovorim? Na sreću, skupina mi je prepuna malih "intelektualaca" i spasio me je mali Rok (6 g.) koji mu je kao iz rukava odgovorio: "Pa idu u šumski vrtić!". Tea je dalje zanimalo tko čuva životinje u vrtiću, a nakon što su djevojčice odbile da divlja svinja bude teta, svi su se složili da će ih čuvati jež Domagoj.

Kad je šumski vrtić izmišljen, razgovor se razvio dalje:

Lucija: "Prva je došla vjeverica Mira i nije plakala, samo se igrala. Ta je vjeverica baš htjela ići u vrtić, zvala se Mira. Došao je i zec, u dvorištu su se spuštali na toboganu."

Rok: "Jednog dana dok je padala jaka kiša i skoro je bila poplava, u šumski vrtić je došla crvena žaba Marica."

Niko: "Žaba Marica, zec, medvjed i gavran igrali su se vrtića. Žaba Marica bila je teta, medo je bio ravnateljica, a gavran spremačica - u velikom kljunu je držao metlu i meo vrtić. Zec je glumio neko dobro dijete. Onda je medo počeo plakati, išao bi kući, a vrata su zatvorena." Odgajateljica: "Mali medo je beskraino volio svoju mamu i svako odvajanje je vrlo teško podnosio."

Luka: "Ja bih doveo velikog slona i dao bih mu sijeno."

Ove riječi su mi bile vrlo dragocjene - taj mali plavkosi dječak do tog je dana samo šutio i promatrao - svojom

jednom jedinom rečenicom ohrabrio me da nastavim dalje s ovom aktivnošću. Za nekoliko dana narcrtao je slona i sam mi ga je dao u ruke. Prošlo je nekoliko dana da nismo pričali o našem vrtiću iz mašte. A onda me Niko povukao za

A to je bio samo jedan u nizu problema koje su mi djeca povjeravala tijekom pisanja naše slikovnice, "skrivajući se" u likovima malih životinja. Npr. kuharica u šumskom vrtiću kuha svima što najviše vole, a ne ono što je planirano po jelovniku kao u svim ostalim vrtićima. Zmija Točkica ne voli biti u dežurstvu, kao ni mnoga djeca, jer tada mijenja svoju sobu dnevnog boravka kao i tetu koju voli.

Teo F. (5,6 godina)
Vjeverica Mira je sreća krticu i pobjegla u šumu

ruku i šapnuo mi: "Znaš što ima novo u šumskom vrtiću?" "Što?" upitala sam ga. "Medo se ispisao, mora ići u školu."

Mali medo, tj. moj mali Niko, stvarno je morao ići u školu. To je teško padalo i njemu i meni.

U ovu aktivnost uključila su se sva djeca. Svi su odjednom htjeli nešto reći i dovesti neku životinju u naš šumski vrtić. Gradili smo svoj šumski vrtić od kockica, ali smo ga svaki dan morali pospremati. Zato smo odlučili izgraditi ljepši i čvršći vrtić od kartona. Tražili smo u raznim enciklopedijama kako se zove mladunčad šumskih životinja i što šumske životinje jedu...

Dobili smo i životinje za svoj vrtić, a onda nam se vjeverica Mira izgubila - bili smo jako tužni. Teta spremačica pomogla je Miri

da se vrati. Tako je naša priča krenula dalje i sad crtamo što se sve vjeverici dogodilo kad je bez pitanja otišla u šumu. Vjeverica je obećala mami i ježu Domagoju da više nikad neće ići bez pitanja sama u šumu. Djecu je ova tema jako zainteresirala. Zajedno smo zaključili da Mira nije dobro postupila.

Karlo i Ivan susreću noja

Odgajatelji u vrtiću, a i roditelji kod kuće, trebaju svakodnevno razgovarati sa svojom djecom jer ih samo tako mogu dobro upoznati kao osobe. Roditelje treba poticati da od najranije dobi čitaju svojoj djeci. Osim što se čitanjem razvija govor, razvija se i blizak odnos roditelja i

djeteta. Ritual čitanja, tijekom kojeg roditelj dijete obično drži u krilu, jedna je od najomiljenijih zajedničkih aktivnosti većine djece.

Nedugo nakon naše "šumske aktivnosti", sreća sam dijete iz svoje grupe s mamom kako idu u knjižnicu, što me ra-

zveselilo. Često nakon čitanja priča ili enciklopedija u vrtiću, roditelji dolaze i pitaju što čitamo, a onda posuđuju te knjige i čitaju ih djeci kod kuće. Moji mali Suncokreti jako vole priče, zajedno se veselimo svakoj novoj knjizi i vrlo smo ponosni na svoju slikovnicu.